

HÉT NAP HÉT IMÁJA

IRENA VRKLJAN

H É T F Ő

Biztonságodért fohászokodom
tömérdék málnáért fehér asztalodon,
kenyérért, opál fényért és nyugodt álmodért,
három fűszál szerencséért a vánkosod alatt;
gyönyörű könyvet olvasok neved betűivel tele,
mely úgy csillog, mint varázsgömbben a szállingó hó,
kérem, hogy rámnézz, hogy szólíts
a hajmeresztő csendben, az észrevétlen eltűnt
évek kriptái közt;
fohászokodom egy karcsú virágért, mely csak a te kezében
lebeg, mint bölcsőben, mint álomban,
és ha suhint, életre kel a tér;
könyörgöm, légy egyenes, mosolyba falazva,
szobában, ajtó mögött, mely óv a januári fagyoktól;
fohászokodom, hogy érzékeny légy, és ha kell, nélkülöm is boldog,
mint néma erdő, mely egyedül csak nő és alszik,
imám vigyen el gyermekkorod csillagára,
a titokzatos tengerre, mely megért, egy gyönyörű városba,
dobogó szívért könyörgöm, látó szemért,
jószágért irántad, hideg vízért,
sok barátságos térért, egy hazáért halál nélkül,
értékes játékszerekért, méz-lepkéért
és kis, zöld cipellőkért, melyekben nem fáradsz el,
lelkemből kesztyűt varrok, napból kabátot,
hogy ne érjen gonosz szó,
forrásodért imádkozom, szigetedért, holdfényedért
keresztjeimből himzett ezüst ingért,
hogy legalább az esőtől megvédjen,
imádkozom, hogy szeressenek — mindennek ellenére.

.K E D D

Kedveseim, kívánom, hogy kőházatok legyen
erős kőfallal körülveve, végleges szerelem köveiből;
egy szobátok arany hallgatásból
és egy másik tartalmas szavakból,
a harmadik legyen bálatok kristálypohara,

hadd csengjen végtelen táncotoktól,
kívánom és imádkozom magamban,
hogy az örökké óvó páfránysorokban lássalak benneteket,
melyek enyhén kínálják megértésük,
nagy árnyékot a pillanatnyi, nyugtalan fájdalomra,
egy folyót, mely az évszakok hajóit hozza magával,
egészen alvó testetek mellé, a vigasz határáig,
a kék szárnyak egéért fohászodom
és egy való fényért,
szűz esőért a múlt könnyei ize nélkül,
egy királyért, egy királynőért, titokzatos várért,
varázsszőnyegért a sötét, veszedelmes hegycsúcsok felett,
mákvirágért, babákért, rokkáért,
hogy az ifjúság képét ne szórják szét a járókelők;
igazán, csak egy kívánságom van számotokra:
álljatok meg néha és éljeteek együtt.

S Z E R D A

Egy fától kérek valamit, amit nem tud adni,
ha almafa, hullasson csillagot,
öltöztessen fel egy elmosódott arcú bohócot,
hadd nevessen ő is,
vászonkötést kérek a halott szemnek,
széket a fáradt utasnak, esőt a forró földnek,
láncot, kovácsolt bronz ujjakból,
melyek a vénség magaslati havát elérik,
hogy soha ne legyen a gyermekekben,
adja vissza az elveszett remények tájait;
csupa lehetetlen dolgokat kérek a fától,
egy sárga ruhát, melyben el tudnék futni
az elveszett kis herceg birodalmáig,
egy selyem nyakéket, mely megvéd,
és egy ember halálát, hirtelen;
terebélyesedj, fácskám, és várj rám még egy kicsit,
ha cseresznyefa vagy, hulljon valaki keze
sós-part vállaimra,
szilfád, hársfád vagy tölgyfád alatt
hivom az őszök egymást követő hideg árnyait,
a pihenés puha gombolyagát sebesült barátom számára,
fa vagy és mégis mindent megadhatsz,
ha hiúság nélkül könnyörgöm,
minden lehetsz, örökös növéseidben,
fám és végzetem.

C S Ü T Ö R T Ö K

Egy barátoméért imádkozom
kinek nincs utcája, helye valaki másban,
fonnyadt testéből
legalább egy zsenge levél fakadjon,
és hulljon a lába elé annak, ki elébe fut,
mint ahogy a világűr hártya-tiszta vásznát

áttöri a semmibe nyúló
könyörtelen magány,
ó, testvéri szeretet imája, küldj néki
egy vitorlát, kötelet és egy kerek tavat,
hogy hajózhasson, és el tudjon utazni
egy idegen, távoli, de meghitt országba,
az emlékek csendjébe, kalácsok édességébe,
a füvek lerombolhatatlan terébe, a szerelem dobozába,
madarak torkába, a kezembe, ha kell
a saját poklába, saját betörői, rablói közé,
csavargók közé, kártyások közé, kik mások szerencsével
kockáznak, idegenek közé, lányok és hallgatag halandók
közé, kik gyűrűbe fogják vérét,
és minden cseppje rubinná változik,
beleegyezem a vereségbe is, csak hallgatást kérek
kiapadt szeméért, mely lassan elmerül,
egy régi kertet, hol nem szűnik a levélhullás,
hol önmagunkért örvendünk, hol szeretni,
beszélni, átkozni és öregedni tudunk,
egy fekhelyért könyörgöm, egy petróleumlámpáért,
sötét falra néző ablakért, csak maradjon és nyugodjon meg
e kívánságon belül, a portól védve,
valamiképp elcsendesedve; ha borostyán is fedi,
könyörgöm — pihenjen meg itt.

P É N T E K

Szobámban végre kezdődjön el az élőlények uralma,
szűnjön a harc a tükör és a képek világa közt,
hol mindkettőnek megvan a maga kissé holt igazsága,
a maga igaza és kegyetlen érve;
az íróasztal pihenjen meg a szavak súlyától,
melyek tükörsíma lapjára hullottak, hangjukat
elvesztve és sírásba fúlva,
a gyertyák ne olvadjanak többé, a ceruzák csak
rózsákat rajzoljanak, a zsebkendők igyák fel a könnyet,
ébredjenek a könyvek és meséljenek önzetlen
hőseik értelmes vállalkozásairól,
ha valaki eljön, kérem, érezze magát meghívottnak,
ünneplő kalapja legyen és emelje le
a hiábavaló és meddő gondolatok mennyezetét,
aztán kirúghatja mind a négy falat,
szétrakhatja a székeket is, szétzúzhatja a felesleges
emlékeket és befestheti a padlót, az ágyat, a párnákat a
vihar előtt, és így új törvényeket teremt majd benne,
kérem a jövőben beforduló jó szándékú vendégeket,
az átkozott sírásókat, a jó embereket,
ne temessenek el benne, ne süllyesszenek
el vele, kíséreljék meg és
vigyenek ki egy szabad, meg nem határolt tájba,
és felejtssenek ott — hagyjanak ott.

S Z O M B A T

A boldogtalanok imája segítse meg a boldogtalanokat,
ismert és ismeretlen életrajzoknak
új, szép, fehér moha-selymes,
szivárvány-lapú könyvet kívánok,
és benne, teleírva, minden emberi mérték sorsa,
a vén koldus bukkanjon otthonára,
dús gyümölcsösre fonnyadt karjai közt,
a száműzött nyugodjon meg valahol
egy ponton és sejtse meg végre semmibe vezető
elárult kirándulása titkát;
a boszorkány legyen ez egyszer jó tündér,
egy színész gyújtsa fel a szégyen színpadát,
a mai nap minden erre tévedőjének fekete
palástot kívánok, mely elrejtí őket a gyűlölet elől,
így hallálukban megbarátkoznak,
csepp megértést a meg nem értettek számára,
szerelmet a fertőzötteknek, púposoknak és éhezőknek,
szépséget az aronak, mely nem nevetett soha,
világtalannak a látás jó ízét, fuldokló,
vizet ne leljen hirtelenében,
ki önmagára kezét emeli, ne tudja ezt megtenni,
nehézüljön el keze és legyen rügysző ág,
imádkozom a tángyakért, emberekért és tájakért,
baráti és ellenséges kísértetekért és álmokért,
minden prófétának, rabnak és vértanúnak,
kívánok utazást az ok nélküli bátorság felé,
éjek páncélját, kígyófészket az ajtajuk előtt,
valami gyilkos találjon el hozzám,
keljenek fel a megalázottak
és kegyetlenül vegyenek körül, fáradtságom tiporják el,
jőjjenek az árulók, betörők és betegek,
cseréljenek el a saját poklukért,
hogy végre, végül is, szabadon mondhassam.
viszonzás nélkül — megérttem őket.

V A S Á R N A P

A vasárnaptól sok tarka mézeskalácsot kívánok,
földnek sötét borát, szedret és málnát,
bölcset iratokkat, homokórát, jónak jelképeit.
hét aranykorsót asztalomra,
melyhez minden meghallgatott és meg nem hallgatott
barátom hozzáül; az asztalfőre hétfői kedves vendégem,
s előtte tündököljön a kobalt éj cukros-üveges, mágikus
színpada, mely mögött a tavasz alszik,
csodás városok, ikövek, aranyérem és négylevelű lóhere,
álmok pengamenje és ösztönök, melyek majd szeretnek báronyos
[hangját,
utána királyi szeretőim üljenek,
kezükben az idő testének bevehetetlen várai,
és a mai nap kapujának kék kulcsa.
a nehéz asztal közepéből hajtson ki a fám,
alacsony lombja, tele sorsdöntő szavakkal,

az esthomályban vitézi páncélunk lesz;
kérem a húrok, szalagok és felhők arany-zenéjét,
az emberek lépjenek közelebb, egy szerelem-szegény sebesült,
egy gazdag koldus, az asztalom, egy madár, a rokkant vendég,
mindenki, kit szívvel ismerek, és kik hallják a csendet,
az asztalon ott vannak már a hegyek, táncok, édes tengerek,
bátor tengerészek, örültek, zenészek és néhol egy kereszt,
kínálom a bort, a megértés kenyerét, a félrebillent félelem fejét,
ó, legyetek bábuk, kiket megsebezni nem lehet,
ülök és elnézlek benneteket, jönnek a termit-hadseregek,
végzetesek a mulandóság zászlai,
életem megvalósul a nyár ez utolsó lakomáján,
imádságom befejeztem;
magas-kopjás örök őrzik még asztalom lapját,
még élek és nyújtom kezeim felétek,
még egy kis ideig — veletek ülhetek.

Kovács Viktor fordítása